

ПИТЪР ЧЕЙНИ ДВОЙНО АЛИБИ

Превод от английски: Людмила Георгиева, 1997

chitanka.info

Канадецът Никълс, помощник на Калагън, скучаеше в дъното на пустия бар, когато влезе шефът му. Калагън отиде до плота, взе си едно уиски и с чаша в ръка се обърна към Никълс:

— И какво искаше да каже нашият любим клиент Уинтър? Без съмнение, той мисли, че е в кофти положение.

— Той е в отчайващо кофти положение — отговори Никълс. — Вече му го казах. И го попитах как според него детективската ни фирма ще може да го измъкне от тази история.

— И що за история е това?

— Този тип, Чарлсуърт, бил убит по пътя между своята къща и къщата на Уинтър преди два дни. Полицията не спира да шари наоколо. Уинтър смята, че ще го арестуват. Но не знам какво си въобразява по въпроса за твоята помощ.

— Смяташ ли, че е ликвидирал Чарлсуърт?

Никълс отнесе двете празни чаши до бара, взе две пълни и се върна.

— Слушай, този тип Уинтър дължи цяла купчина пари на Чарлсуърт. Преди два дни Чарлсуърт подразбрал, че Уинтър има намерение да духне за Канада. Отишъл да го види и... така и не се върнал. Намерили го на пътя, на двадесетина метра от една телефонна кабина. Сигурно някой го е причакал зад будката.

— И мислиш, че този някой е бил Уинтър? — попита Калагън. — Твоите предположения обаче още не са доказателство.

— Съгласен съм — отвърна Никълс, — но има още нещо. Уинтър е женен. Слушаш ли ме? Зарязал е жена си преди шест месеца и оттогава тя не може да го понася. Мадамата живее на другия край на Уилям Ууд, на пет километра от Уинтър. Чактисваш ли? Та в деня, когато Чарлсуърт бил убит, тя позвънила на госпожа Чарлсуърт. На въпроса къде е мъжът ѝ, госпожата отвърнала, че го няма и че ще се върне в седем без пет. Тогава госпожа Уинтър помолила да ѝ позвъни веднага, щом се върне, защото става дума за нещо много важно. И оставила номера на телефона си. Слушаш ли ме?

— Тъхъ — отговори Калагън.

Никълс продължи:

— Чарлсуърт наистина се върнал в седем без пет. Позвънил на госпожа Уинтър и тя му рекла, че мъжът ѝ ще духне за Канада, че ще я зареже, както и всички останали. Казала му също, че ако има

намерение да предприема нещо, трябва да побърза. Накрая добавила, че изобщо Уинтър е опасен тип... Преди време ѝ бил казал, че ако Чарлсуърт започне да го притиска, няма да му мигне окото да го... И това ли не е доказателство?

Калагън кимна.

— И полицията знае ли всичко това?

— Сигурно — отговори Никълс, — защото преди да излезе, Чарлсуърт разказал на жена си всичко, което госпожа Уинтър му наговорила.

— Не му се пише добро на нашия клиент.

Никълс кимна.

— А къде се е намирал Уинтър по време на убийството? — попита Калагън.

Никълс направи иронична гримаса.

— Твърди, че се е разхождал из игрището за голф.

— Не е много убедително, нали?

— Имах си хас — съгласи се Никълс и извади някакъв плик от джоба си. — Вътре са мушнати пет стотарки. От Уинтър. Каза, че е чувал за теб, бил си много опитен. Смята, че ще намериш начин да го измъкнеш.

Калагън пъкна плика в джоба си.

— Не бачкам за убийци, но кой знае, може да няма нищо общо.

— Абе може, но не съм сигурен. Има мотив. Има цяла купчина мотиви да очисти Чарлсуърт.

— Откъде Уинтър би могъл да знае, че Чарлсуърт е тръгнал към него? — попита Калагън.

— Не е трудно да разбере — рече Никълс. — Пътят между къщите на Чарлсуърт и Уинтър минава през открита местност, като заобикаля игрището за голф. Уинтър е могъл да наблюдава целия път и така да разбере къде отива оня, нали?

— Май си прав — каза Калагън, изпи чашата си и се изправи. — Ще отскоча да видя госпожа Уинтър. Къде живее?

— На пет километра оттук. Ето адреса ѝ.

— А ти си поразходи задника из игрището за голф и виж не може ли да се разбере още нещо — каза Калагън. — Ще се видим тук довечера в седем.

* * *

Госпожа Уинтър сигурно беше красавица, но точно сега видът ѝ бе за оплакване.

— Неудобно ми е, че ви притеснявам, госпожо Уинтър — каза Калагън. — Аз съм частен детектив и мъжът ви ме помоли да се заема със случая. Предполагам, че историята ви е позната?

Тя кимна утвърдително.

— Ще го арестуват ли?

— Сигурно — отвърна Калагън. — Но аз нямам основания да не си върша работата. Ще се опитам да разбера истината.

— Както желаете — каза тя. — Надявам се, че имате шансове.

Калагън се усмихна.

— Госпожо Уинтър, вие не обичате много-много мъжа си, нали?

— Че за какво да го обичам? Нямам никакви основания да го обичам, което, разбира се, не означава, че ще си умра от радост, ако го обвинят в убийство. Ако наистина не го е извършил, разбира се.

— Бихте ли ми разказали какво се случи в деня на убийството?

— Защо не, господин Калагън — отговори тя. — Както навярно знаете, мъжът ми дължеше доста пари на Чарлсуърт. На мен също. Ден преди убийството му позвъних и го попитах какво става с моята издръжка. Непоносимо грубо ми каза, че заминава за Канада, че най-после ще се отърве от мен и че повече няма да измъкна и цент от джоба му. Размислих и на другия ден позвъних на госпожа Чарлсуърт, помолих я да ме свърже с мъжа си. Оказа се, че той няма да се върне преди седем. Оставих телефонния си номер. В седем без пет Чарлсуърт ми позвъни. Казах му всичко, което знам, казах му, че мъжът ми се готви да заминава за Канада. При това съвсем скоро.

— Разбирам — рече Калагън. — И какво отговори Чарлсуърт?

— Каза, че ще иде да се види с мъжа ми, за да се разберат.

— Накрая сте го предупредили да бъде предпазлив. Имахте ли сериозни основания за това?

— Да, имах. Добре познавам мъжа си. По-рано бе споменавал, че ако Чарлсуърт му досажда, ще го убие.

— Струва ми се, че Чарлсуърт не е обърнал сериозно внимание на предупреждението ви.

— Така е. Каза, че мъжът ми блъфира.

— Ами това е — Калагън се изправи. — Благодаря ви, госпожо. Трябва да призная, че всичко това утежнява положението на съпруга ви. Доколкото подразбирам, никой друг не е имал нито причина, нито възможност да убие Чарлсуърт.

Тя погледна през прозореца.

— Предполагам, че не.

В гласа ѝ се долови колебание.

— За какво си мислите, госпожо Уинтър? — попита Калагън. — Ако знаете още нещо, трябва да ми го кажете, дори да не обичате мъжа си. Разбирате ли ме?

Тя се усмихна.

— Единствено госпожа Чарлсуърт би могла да знае, че мъжът ѝ е тръгнал да се види с моя мъж, не е ли така?

— А защо госпожа Чарлсуърт би искала да убие мъжа си?

Тя пак се усмихна и рече:

— Най-обикновената, предполагам. Може би сега вече разбрахте защо сме разделени с мъжа ми от шест месеца, господин Калагън? Може да съм казала нещо друго по телефона на господин Чарлсуърт? Може да е имал лични мотиви за обяснения с мъжа ми?

— Разбирам ви, госпожо Уинтър. Искате да кажете, че мъжът ви се готви да замине за Канада не сам? Че между него и госпожа Чарлсуърт има нещо?

— Нищо не искам да кажа, господин Калагън. Отговорих на всичките ви въпроси. Мога ли да ви бъда полезна с още нещо?

— Не, благодаря — рече Калагън. — Мисля, че това е всичко. Да!... Мога ли да ползвам телефона ви? Искам да позвъня в кантората си. Надявам се, че повече няма да ви безпокоя.

* * *

Беше седем, когато Калагън влезе в „Пикък Лин“. Главният инспектор Грингъл, изправен до бара, го видя и вдигна учудено вежди.

— Изненадан съм, че те виждам тук, Грингъл — каза Калагън.

— А аз не — отвърна с иронична усмивка инспекторът. — Разследвам кървава история, по петите съм на убиеца. А една птичка

ми каза, че кантората на Калагън е решила да поеме защитата му в свои ръце.

— Според мен той се нуждае от здрава защита.

— Може и да си прав.

— Предчувствам, че моят клиент е номер едно в списъка на заподозрените — Калагън се усмихна приветливо.

— Надявам се, че нямаш друго мнение за случая.

— Винаги съм бил за реда и законността — каза твърдо Калагън, — но може да има някакъв детайл, който ти е убягнал. Предполагам, че си се виждал с госпожа Уинтър. — Грингъл кимна. — Имам усещането, че тя няма да бъде огорчена, ако обесят мъжа ѝ, но дълбоко в душата си не вярва той да е убиецът.

— Какво искаш да кажеш? — попита инспекторът.

— Госпожа Уинтър мисли, че между мъжа ѝ и госпожа Чарлсуърт има нещо. Това малко усложнява нещата, нали?

— Може би.

Калагън продължи:

— Когато госпожа Уинтър позвънила на Чарлсуърт, тя му казала не само за Канада, но и за нещо друго. Казала му е, предполагам, че жена му също може да замине. Нали разбираш?

Грингъл извади лулата си и започна да я пълни.

— Разбирам — каза той. — И след този разговор Чарлсуърт е трябвало да каже на жена си, че му предстои обяснение с Уинтър, че ще развали комбинацията им да напуснат страната със собствените му пари. И това сигурно не ѝ се е харесало.

— Би могло и да е така, нали? — каза Калагън. — Чарлсуърт е убит до телефонна кабина, близо до кръстовище. С изстрел в гърба. Разбира се, това би могъл да стори Уинтър, който го е причаквал отзад. Но би могло също да е и госпожа Чарлсуърт, която е тръгнала подире му. Може би това обяснение между мъжа ѝ и Уинтър не ѝ е било съвсем по душа.

— Никога не знаеш как е било всъщност — обобщи Грингъл.

— Предполагам, няма да е нескромно да те попитам какво мислиш да правиш.

— Искам да поговоря с госпожа Чарлсуърт — отвърна Грингъл. — И съм сигурен, че ако ти предложи да ми правиш компания, няма да ми откажеш.

— С удоволствие приемам поканата — усмихнато рече Калагън.

* * *

Госпожа Чарлсуърт беше четиридесетгодишна жена — добре сресана и в елегантна дреха, привлекателна отвсякъде. Калагън я огледа с възхищение, но пръв заговори Грингъл:

— Принуден съм да ви обезпокоя, госпожо Чарлсуърт. Аз съм главен инспектор Грингъл и се занимавам с тази тъжна история. Бих искал да ви задам няколко въпроса.

— Седнете, господа — каза тя. — И питайте.

— Бих искал да ми разкажете подробно какво точно се случи в деня на убийството — продължи Грингъл.

— Добре, господа. Вечерта ми позвъни госпожа Уинтър, съпругата на Ричард Уинтър, който живее в имението в края на игрището за голф. Самата тя живее в Панстид, на около пет километра оттук. Искаше да говори с мъжа ми. Казах й, че той още не се е прибрал и попитах дали не мога да бъда полезна с нещо. Отвърна, че е необходимо да разговаря лично с него, че това било нещо много важно...

— Знаехте ли какво е то? — попита Грингъл.

— О, да! — възкликна тя. — Знаех, че Уинтър дължи на моя мъж солидна сума.

— Продължавайте, госпожо Чарлсуърт — подкани я Грингъл.

— Казах на госпожа Уинтър, че ще предам на мъжа ми да й позвъни веднага, щом се върне. Тя ми даде номера на своя телефон и аз го записах. Когато мъжът ми се върна, аз му предадох нейната молба. Той й позвъни, а аз се качих в стаята си. Скоро той дойде при мен и рече, че госпожа Уинтър го е известила за заминаването на мъжа й в Канада. Каза му, че ако иска да си получи парите обратно, трябва да побърза. Предупредила го също, че Уинтър е опасен човек и трябва да вземе предпазни мерки.

— И как вашият съпруг погледна на това предупреждение?

— Не го прие като сериозно. Знаел, че Уинтър се опитва да плаши хората. Каза, че отива при него и излезе.

— А вие? Какво направихте вие, госпожо Чарлсуърт? — попита Грингъл. — Случайно да сте тръгнали след него?

— Не, останах сама. Защо?

— Ще задам въпрос, който вероятно ще ви бъде неприятен, госпожо — продължи Грингъл. — Нека веднага след това го забравим. Но напълно ли сте сигурна, че ви е предаден целият разговор между съпруга ви и госпожа Уинтър?

Тя го погледна изненадано и проговори с променен глас:

— Не разбирам за какво намеквате.

— Ще поясня. Сигурна ли сте, че вашият съпруг не е споменал пред вас предположението на госпожа Уинтър, че не е изключено вие да заминете заедно с господин Уинтър?

Госпожа Чарлсуърт се изправи — съвършеният образ на оскърбената невинност. Калагън си помисли, че от нея става великолепна актриса.

— Това, което намеквате, е пълна нелепост.

— Не исках да ви оскърбявам, госпожо Чарлсуърт — каза Грингъл. — Бих желал да ви задам още два-три въпроса.

Калагън се изправи и рече:

— Грингъл, имам среща с Никълс в „Пикък“. Ако не възразяваш, ще отскоча дотам, а после ще мина да те взема.

— Дадено — отговори Грингъл. — Ще те чакам тук.

Калагън напусна стаята и постоя няколко минути в хола. Телефонът му напомни нещо. Той приближи до масичката и огледа бележника с изписани телефонни номера. После излезе... И без да бърза, тръгна към дома на Уинтър.

* * *

Никълс смучеше двойно уиски със сода в „Пикък“, когато Калагън се приближи до бара, запали цигара и каза:

— Нещо ново, Никълс?

— Имах си хас! Добре изуча петте стотарки от Уинтър.

— Какво толкова се е случило?

— Уинтър си има алиби. Никаква възможност да го разклатиш. Слушай, Чарлсуърт е бил ликвидиран около седем и десет. Тъй.

Уинтър твърди, че по това време се е разхождал на игрището за голф.

— Имам добра памет — отвърна Калагън.

Никълс се усмихна доволно.

— Номерът е там, че всичко това е истина. Един тип, който се грижи за игрището, точно в този момент е косил ливадата. В седем и пет той е видял Уинтър да се размотава по игрището, минал бил на десетина метра от него. Уинтър не може за пет минути да отиде до лобното място на Чарлсуърт. Това го изважда от играта.

— Прекрасно. Но не ме изненадва.

— Какво, дявол да го вземе, искаш да кажеш с това „но не ме изненадва“?

Калагън взе шапката си.

— Тръгвай с мен и ще разбереш.

* * *

Красива прислужница придружи Калагън и Никълс в гостната на Чарлсуърт. Грингъл мъдруваше над записките си.

— Струва ми се, че мога да ти спестя работата, Грингъл — каза Калагън. — Уинтър не е убивал Чарлсуърт.

— Как така?! — изненада се Грингъл.

— Има си алиби, твърдо алиби. Градинарят на игрището го е видял в седем и пет. Това го изважда от играта.

— Но това е абсурд! — възкликна госпожа Чарлсуърт. — Без съмнение той е убиецът на моя мъж.

— Не, не той го е убил — възрази Калагън. — Вашият съпруг, госпожо Чарлсуърт, е убит от госпожа Уинтър. Цялата работа е замислена от нея и мъжа ѝ. Той е трябвало да замине за Канада с парите на вашия съпруг, а тя заедно с него. Фактът, че живеят разделено вече шест месеца, е част от комбинацията. Когато ви е позвънила по телефона, тя е знаела, че съпругът ви го няма.

— Как така? — попита Грингъл.

— Просто защото го е чакала в телефонната кабина на пътя — обясни Калагън. — И оттам е могла да следи дома ви. Тя е оставила телефонен номер на госпожа Чарлсуърт, помолила я е да предаде на мъжа си да ѝ позвъни, щом се върне. Този номер е записан в

бележника в хола, но това не е домашният номер на госпожа Уинтър. Това е номерът на кабината. Там тя е чакала Чарлсуърт да мине.

Грингъл подсвирна от изненада.

— Добре измислено — продължи Калагън. — Двамата са знаели, че Уинтър ще бъде заподозрян в убийството, затова са му изработили здраво алиби. Кой би заподозрял една жена?

Грингъл взе шапката си.

— Остава ми само да се срещна с госпожа Уинтър. Какъв късмет, че си надникнал в телефонния бележник, Калагън.

— Не там е номерът — каза Калагън. — Късметът беше в това, че когато днес отидох да се срещна с госпожа Уинтър, я помолих да ползвам телефона ѝ. Така видях цифрите. И като никога ги запомних!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.